

7. neděle velikonoční

Liturgické texty

1. čtení: Sk 1,15-17.20-26

Žalm 103,1-2.11-12.19-20ab

2. čtení: 1 Jan 4,11-16

Evangelium: Jan 17,11b-19

Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.

Dnešní první čtení i evangelium zmiňuje Jidáše. O něm bychom mohli říci, že "byl ze světa". Svědčí o tom jeho reakce na pomazání Kristových nohou drahou mastí, která se podle něho měla prodat za velké peníze a ty dát chudým: *"Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili mu tam večeři; Marta při ní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu. Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který jej měl zradit, řekl: "Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?" To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: měl na starosti pokladnici a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš řekl: "Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu! Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky." (Jan 12, 1-8).*

Tento způsob uvažování prozrazuje o člověku mnoho. Jak by mohl Jidáš prodat něco, co mu nepatřilo? Musel by to nejprve ukrást - zabavit, znárodnit. A pak by - na cizí účet - páchal dobro. Jidášovo myšlení je myšlení socialistické. Bohužel je to zároveň také myšlení, které ovládá současný svět. Minimální zaručená mzda, společné vlastnictví kde čeho - od elektrických koloběžek až k (elektrickým) automobilům, ekologická daň, znárodnování bytů a jejich přerozdělování "potřebným" (takové pokusy se dějí v Berlíně). Všechno to vypadá krásně a mile. Taková starost o druhé! Bohužel je to vždy na cizí účet, ať už jednotlivců, kteří se prohřešili tím, že jsou úspěšní a bohatí, nebo kolektivu prostřednictvím daní, utracených za nesmysly, které maximálně slouží k zvýšení popularity těch, kteří tak štědře rozhazují z cizího.

Kolem těchto současných socialistických experimentů bohužel stojí mnoho uvědomělých i nevědomých přitakávačů, okouzlených domnělou dobrotou. Je k tomu bohužel náchylná i naše Církev. Vždyť pojmy jako "všelidské bratrství", "boj s chudobou", "spravedlivé rozdělení dober (surovin, zdrojů, výrobních prostředků)", "sdílený společný domov (Matka Země)", "vymýcení pandemií" a tak dále a tak dále, zní tak pěkně. Skoro jako nebe ---- na zemi. Všichni, kteří jsou ze světa a nic jiného neuznávají ani nepotřebují, se neustále vrhají za novými a novými utopiemi.

Všimněme si ale odpovědi Pána Ježíše: *"Chudé máte mezi sebou stále"*. Budou zde až do konce světa. Nerovnováha mezi lidmi je důsledkem a projevem faktu, který nazýváme "dědičný hřích". Jeho následkem je "žádnostivost" - těla, očí, honosného způsobu života. Dědičný hřích a jeho následky se nedají odstranit pouhou lidskou snahou o "lepšího člověka" - evolučně dokonalejšího, který však bude o to méně potřebovat Boha. Bídu lidského hříchu může napravit a vyléčit pouze Bůh a také to v Ježíši Kristu učinil. V novém (sekulárním) světovém řádu má církev a náboženství místo jen jako "opium pro hloupé masy". Je velmi smutné, že to současní představitelé církve, rozplývající se nad všelidovým bratrstvím, nevidí.

Svatý Jan v dnešním druhém čtení ukazuje, že se na celou věc musíme dívat z opačného konce: *"Milování, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha."* Bůh nás miloval nejdříve, on je autorem a dárce lásky. Navzájem se milujeme tehdy, když máme v sobě Boha - Lásku. Nejdříve je třeba hledat Boží království a vše ostatní nám pak bude přidáno. (Mat 6, 33). Svou lásku nám Bůh dává v nadpřirozeném daru sebe sama - dává nám svého Ducha svatého. Tento jeho dar sebe sama v nás vyvolává svobodnou odpověď - lásku k Bohu a lásku k bližnímu.

Pán Ježíš se modlí za své učedníky, kteří podle jeho slov nejsou ze světa, jako ani on není ze světa. Posílá je do světa. Za jakým účelem? Aby zde vybudovali paralelní nebe? Ne! Aby přivedli lidi k poznání Boha a tak aby ho pak lidé byli ochotni a schopni přijmout: *"Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!"* (Mt 28, 18-20).

Samozřejmě, že je třeba se snažit zmírňovat následky dědičného hříchu, pomáhat si navzájem, pečovat o chudé a nemocné, sirotky a vdovy. To také vždy leželo církvi na srdci. Bez opravdové konverze k Bohu jsou však všechny tyto snahy odsouzeny k nezdaru a člověk za ně navíc může, podobně jako Jidáš, zaplatit svou duší.

P. Karel